

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,, Η ΔΙΑΣΗΜΕΣ "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,, Σ' ΗΛΙΚΙΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ

(Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ για την παιδική ηλικία των καλλιτεχνών.)

ΟΤΑΝ το παιδί φτάση σ' ηλικία πέντε χρόνων κι' αρχίση νά κινή δικές του σκέψεις και νά εκδηλώνη τις προτιμήσεις του, οί γονείς του σπεύδουν νά δηλώσουν:

— Το παιδί μας αγαπά τὰ σπαθιά, τὰ τουφέκια και τούς μολυβένιους στρατιώτες. Θα δής πού θα γίνη ένας καλός αξιωματικός.

Ένα άλλο παιδάκι πάλι κτίζει με τούς ξύλινους κύβους σπίτια και φτιάχνει γέφυρες. Δεν υπάρχει καμμιά άμφιβολία ότι θα γίνη μηχανικός.

Ένα τρίτο, τέλος, παίρνει τὸ χυμὸ τῶν καρπουζιῶν, θάζει κάτω τούς φίλους του και τούς τὸν ρίχνει στὰ μάτια μ' ένα σταγονόμετρο. Αὐτὸς ἀσφαλῶς θα γίνη ὀφθαλμίατρος!...

Κι' ἀλήθεια, αὐτὲς τὲς αὐθόρμητες ἐκδηλώσεις τῶν παιδιῶν ἂν τὲς προσέξουν οί γονεῖς τούς και τὰ βοηθήσουν νά σπουδάσουν και ν' ἀκολουθήσουν τὴν τέχνη ἢ τὴν ἐπιστήμη

πού προτιμοῦν, γρήγορα θα τὰ θαυμάσουν μεγάλους ἀνθρώπους. Ὁ περίφημος σήμερα σ' ὄλο τὸν κόσμο ἀεροπόρος Λίντμπεργκ, ἀφηγήθη σ' ἕναν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο ὅτι, ὅταν μικρὸς κυριεύοταν πολλές φορές ἀπὸ τὴν μανία νά πετάξῃ. Συχνὰ δὲ ἀνέβαινε στὴ στέγη μιᾶς σιταποθήκης στὴν ἀγρέπαυλι τοῦ πατέρα του, ἀνοίγε τὰ χέρια του κι' ἐρρίπτετο στὸ κενὸ με τὴν ἐλπίδα νά ἰσορροπήσῃ. Μὰ δὲν κατάφερε τίποτε ἄλλο παρὰ νά πέσῃ στὸ μαλακὸ χῶμα τοῦ κήπου και νά σπάσῃ τὰ πόδια του. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἀνέκδοτο διηγοῦνται και γιὰ τὸν Λέοντα Τολστόϊ. Μὰ αὐτὸς δὲν ἔγινε ἀεροπόρος. Προτίμησε νά κατακτήσῃ τὸν κόσμο με τὰ ὠμορφα βιβλία του. Ὡστόσο σ' αὐτὸ ἴσως νά ἔφταιγαν κ' οί γονεῖς του πού τὸν ἐπέιζαν νά μαθαίνῃ τὰ μαθήματά του και νά παρακολουθῇ προσεκτικὰ τὸ σχολεῖο. Ὅλοι οί μεγάλοι ἐπίσης ζωγράφοι ἐξεδήλωσαν ἀπὸ μικρῆς ἡλικίας τὸ δαιμόνιο τοῦ ταλέντου τους. Καί γενικὰ οί διεθνoὺς φήμης ἀνθρώποι ἦσαν «ὑπερφυσικά» παιδιὰ και ξεχώριζαν ἀπὸ τούς συνομήλικας των γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους, τὲς σκέψεις τους και τὲς παρατηρήσεις τους.

Πῶς ἦσαν ὅμως σὲ ἡλικία πέντε χρόνων ὅλοι οί διάσημοι «ἀστέρεις» κ' ἡ γοητευτικὲς βεντέτες πού λατρεύονται σήμερα φανατικά ἀπὸ τούς θαυμαστάς τῆς ἑβδομῆς τέχνης; Ἴδου τί ἀπεκάλυψε αὐτὴ ἡ ἔρευνά μας:

Ἡ πασίγνωστη δραματικὴ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Νόρμα Σήρερ, ἦταν ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι τοῦ Καναδά. Ἀγαποῦσε τὴ μαρμελάδα, τρῦπωνε διαρκῶς στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ τῆς γιὰ νά κλέψῃ καμμιά λιχουδιὰ και μάθαινε μ' ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὰ μαθήματά τῆς. Ὡστόσο οί γονεῖς τῆς εἶχαν παρατηρήσει ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί τους ἦταν πολὺ περίεργο. Δὲν μπορούσαν νά τὸ καταλάβουν πότε ἔλεγε ἀλήθεια και πότε ἔλεγε ψέματα. Ἦξερε νά προσποιῆται και νά παίρνῃ πάντα τὴν ἀνάλογη ἔκφρασι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ μητέρα τῆς ποτὲ δὲν τὴν τιμωροῦσε. Ὅτι σφάλμα κι' ἂν ἔκανε, τὴν ἀφηνε νά τὸ ὁμολογήσῃ μόνη τῆς. Ἀλλῶστε ἡ μικρούλα Νόρμα Σήρερ εἶχε ἕνα χαριτωμένο τρόπο νά διηγῆται τὲς ἱστορίες

τῆς και τὰ θάσανά τῆς. Ἔτσι οί γονεῖς τῆς τὴν στείλανε ὅταν μεγάλωσε στὴ δραματικὴ σχολή. Κι' ἐκεῖ πειὰ ἐξεδήλωθη τὸ ὑπέροχο ταλέντο τῆς.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ὅμως σ' ἡλικία πέντε χρόνων ἦταν πάρα πολὺ διαφορετικὴ. Ἦταν ἕνα σκληρὸ και ἀτίθασσο κορίτσι, πού ἔκανε ἕνα πλῆθος σκανταλιῆς και πού δὲν συμμορφώνονταν οὔτε με τὲς συμβουλές, οὔτε με τὸ ξύλο. Ἦταν ἕνα πραγματικὸ ἀγριοκόριτσο, τρομαχτικὰ κακὸ και κινoῦσε τὴν ἀντιπάθεια ὄλων τῶν συγγενῶν τῆς. Ὁ πατέρας τῆς, ὁ μίστερ Χένρυ Κάσσερ, ἦταν διευθυντὴς ἑνὸς θεάτρου ποικιλιῶν στὸ Λάουτον τῆς Ὀκλαχόμας και τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Τζόαν Κράουφορντ ἦταν τότε Λουτσιλλα λέ Συέρ. Ὡστόσο ἡ σκανταλιάρικη Λουτσιλλα εἶχε μέσα τῆς τὸ μικρόβιο τοῦ χοροῦ. Κάθε φορά πού ἔβλεπε τὰ γκέρλς τοῦ θιάσου τοῦ πατέρα τῆς νά χορεύουν, ἔτρεχε κι' αὐτὴ νά χωθῆ ἀνάμεσά τους, νά μιμηθῆ τὲς κινήσεις τους και νά... φάῃ παρὰ

μία τεσσαράκοντα ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, γιὰτὶ διαρκῶς μ' αὐτὲς τὲς ἀταξίες τῆς τοῦ χαλοῦσε τὲς δοκιμές. Ὅταν μεγάλωσε λίγο κατάφερε νά προσληφθῆ σὲ μιὰ σχολὴ χοροῦ. Μὰ οί γονεῖς τῆς ἦταν τόσο φτωχοί, πού δὲν μπορούσαν νά πληρώσουν τὰ δίδακτρα. Ἔτσι ἡ Τζόαν Κράουφορντ γιὰ νά μὴν ἐγκαταλείψῃ τὰ μαθήματά τῆς, ὑποχρεώθηκε νά κινή τὴν ὑπηρετρία στὲς συμμαθήτριά τῆς, νά πλύνῃ τὰ πιάτα και νά σκουπίξῃ. Ὡστόσο δὲν ἀπογοητεύθηκε. Κι' ὅπως βλέπετε, ἦρθε μιὰ μέρα πού θριάμβευσε στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐπίσης ἦταν ἕνα ἄθλιο και δυστυχισμένο κορίτσι, κατάχλωμο, ἀσθενικὸ, με μεγάλη μύτη και τεράστιο στόμα. Ὑπηρετοῦσε σ' ἕνα λαϊ-

κὸ ἐστιατόριο και τὸ θράδυ ζάρωνε σὲ μιὰ γωνιά γιὰ νά ξεκουραστῆ. Σὲ ἡλικία ἀκόμη δεκατεσσάρων χρόνων ἦταν ἡ ἴδια: ἀξιολύπητη και δυστυχισμένη. Φοροῦσε μαῦρα γιὰτὶ εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας τῆς και ποτὲ δὲν χαμογελοῦσε. Ὡστόσο κανεῖς δὲν τὴν πείραζε. Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο τούς ἔκανε ὄλους νά παγώνουν με τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τῆς κι' ἐκεῖνο τὸ παράδοξο ὕφος τῆς. Κανεῖς δὲν μπορούσε νά τὴν πῇ ὠμορφὴ ἢ ἀντιπαθητικὴ. Ἦταν ἕνα παράξενο κορίτσι. Κύταζε πάντα τὴ δουλειὰ τῆς. Ἔτσι μεγαλώνοντας ἀρχισε νά ἀνεβαίνῃ τὰ κοινωνικὰ σκαλιὰ: Ἀπὸ τὸ λαϊκὸ ἐστιατόριο, πῆγε σ' ἕνα ραφτάδικο, ἔπειτα ἔγινε μανικιουρίστρα, δακτυλογράφος, ὕστερα ἔπεσε πάλι κι' ἔγινε πλύστρα και τέλος

ἔγινε πάλι μανικιουρίστρα. Μέχρι τῆς ἡλικίας πού ἔκανε τὴν εμφάνισί τῆς στὴν ὀθόνη, εἶχε περάσει ἀπ' ὄλα τὰ ἐπαγγέλματα. Ὡστόσο διατήρησε τὴν παγερὴ σοβαρότητά τῆς κι' ἐκεῖνο τὸ ἀγέρωχο ὕφος τῆς, τὸ ὁποῖο ἀπὸ μικρῆ ἡλικία τὴν ξεχώριζε ἀνάμεσα στὸ συρφετὸ τῶν παιδιῶν τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν τῆς Στοκχόλμης.

Ἡ Μαϊῦ Γουέστ, πάλιν, ἡ πιὸ «μοιραία γόησσα» τοῦ Χόλλυγουντ, σὲ ἡλικία πέντε χρόνων ἦταν ἕνα στρουμπουλὸ και ροδοκόκκινο κοριτσάκι κι' ἐμοιαζε, ὅπως μοῦ ὠμολόγησε ἡ ἴδια, σάν... ξεροψημένο φρατζολάκι! Ἀπὸ μικρῆ εἶχε πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸν αἰσθητικὸ κόσμος τῆς και εἶχε μιὰ πονηρὰ ἀληθινὰ διαβολικὴ. Τὰ μεγάλα

Ὁ Οὐάλλας Μπήρυ στὴν παιδικὴ του ἡλικία και σήμερα

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, κοριτσάκι και σήμερα

κι' ώμορφα μάτια της ήσαν πάντα σκοτεινά και δέν είχαν εκείνη την άγνη έκφρασι τών παιδικών ματιών. Οί γονείς της την φοβόντουσαν κι' άνησυχούσαν για τὸ μέλλον της.

— Αυτό τὸ κορίτσι, ἔλεγαν, θά πάρη τὸν κακὸ δρόμο. Εἶνε καταδικασμένο ἀπὸ τὴν μοῖρα του. Δέν ἔχει καρδιά και κυττάζει μόνο τὸ συμφέρον του.

Κι' ἀλήθεια, ἡ μικρούλα Μαῖϋ Γουέστ ἀγαποῦσε μόνο τοὺς ἀνθρώπους πού τῆς χάριζαν πανάκριβα δῶρα, πού δέν ταίριαζαν μετὴν ἡλικία της και τῆς ἄρεσε νὰ τῆς διηγούνται ἱστορίες πού μιλοῦσαν για πλούσιες κυρίες, ὡμορφα αὐτοκίνητα και πολυτελῆ μέγαρα. Ἡ Μαῖϋ Γουέστ ἀντιπαθοῦσε τοὺς φτωχοὺς και ποτὲ δέν ἔλεοῦσε τοὺς ζητιάνους. Δέν ἔπιανε, ἀκόμη, φιλία μετὰ κορίτσια και παιδιὰ πού ἦσαν καλοντυμένα. Ἦταν τρομερὰ ἀκατάδεχτη.

Ὅταν μεγάλωσε ἡ Μαῖϋ Γουέστ δέν πῆρε φυσικὰ τὸν κακὸ δρόμο, μὰ ἔγινε ὅ,τι φαινόταν πὼς θά γίνη ἀπὸ τὸ μικρὰ της χρόνια: Μιὰ σατανικὴ και μοιραία γόησσα πού δέν συγκινεῖται παρὰ μόνο μετὰ βαρύτιμα κοσμήματα και τὰ πανάκριβα δῶρα.

Και οἱ ἄρρενες ὅμως «ἀστέρες» τῆς ὀθόνης ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἀπεκάλυψαν τὸ ταλέντο τους. Ὁ Οὐάλλας Μπῆρυ, παραδείγματος χάριν, σὲ ἡλικία πέντε χρονῶν ἦταν ἕνας μικρὸς Ἡρακλῆς! Εἶχε τὴ μανία νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς ἀδύνατους συμμαθητὰς του και διαρκῶς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς κάθε φασαρίας. Δέν ἔλεγε ἐπίσης ποτὲ ψέματα και εἶχε, ὅπως λέγαν οἱ καθηγηταὶ του, τὴν καρδιά ἑνὸς ἥρωος. Τὸ βλέμμα του πάλι ἦταν εἰλικρινές κι' ὅταν μιλοῦσε κυττοῦσε κατάματα και μετὰ θάρρος τὸν συνομιλητὴ του.

— Αυτό τὸ παιδί μας, ἔλεγαν οἱ γονεῖς του, εἶνε αὐθόρμητο στις ἐκδηλώσεις του και εἰλικρινές. Ἄν τύχη νὰ κάνη καλοὺς φίλους, θά καταφέρη πολλὰ στὴ ζωὴ του. Διαφορετικὰ θά δυστυχήσῃ.

Ὁ Οὐάλλας Μπῆρυ ὅμως στάθηκε τυχερός. Ἐκανε πάντα συντροφιά ἀνθρώπους πού τοὺς ἀρέσει ἡ ἀλήθεια κι' αὐτοὶ τὸν βοήθησαν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν καλλιτεχνικὴ κλίσι του και νὰ γίνη μεγάλος ἠθοποιός.

Ὁ Χάρολδ Λόυδ, ἀντιθέτως, ἦταν μικρὸς ἕνα «γελοῖο ὑποκείμενο», πού διαρκῶς ἔκανε γκριμάτσες και θύμωνε τοὺς δασκάλους του. Ἦταν ὁ καραγκιόζης τοῦ σχολείου κι' ὁ μεγαλύτερος «φασέρ» του. Μ' ὄλο τὸ ξύλο, ὅμως, πού ἔφαγε δέν συμμορφώθηκε κι' ἔτσι ἔγινε κωμικὸς ἠθοποιός.

Ὁ Μπάστερ Κῆτον, τέλος, ἦταν μικρὸς ἕνα εὐγενέστατο και ἀγαθὸ παιδί, ἐξαιρετικὰ χαριτωμένο. Εἶχε ὅμως τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε ὑπερβολικὰ εὐκολόπιστος μέχρι κουταμάρας, γι' αὐτὸ κιόλας ἔπεφτε θύμα διαφόρων φίλων του κατ' ἐργαζέων.

Κι' ὅπως βλέπετε ἀπὸ τὰ φίλμ του, δέν ἄλλαξε νοοτροπία και συμπεριφορὰ. Μοῦ φαίνεται δὲ μάλιστα ὅτι ἔγινε και χειρότερος!

ANTRE MOWZE

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ...

Τὸ ρεκόρ τῆς βραδύτητος στὸ «γύρισμα» ἑνὸς φίλμ τὸ εἶχε ὡς τώρα ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν, ὁ ὁποῖος θέλει δυὸ και τρία χρόνια για ν' ἀποτελειώσῃ μιὰ ταινία του. Μὰ ὁ νεαρὸς σκηνοθέτης Φράνκ Κάπρα ξεπέρασε και τὸν Σαρλό.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε περίπου μέρες, τελείωσε στὸ Χόλλυγουντ τὸ καινούργιο του φίλμ «Ὁρίζοντες». Τῆ στιγμῇ πού ἀποχαιρετοῦσε τοὺς συνεργάτες του, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐταιρείας τὸν ρώτησε:

— Θὰ περάσετε αὔριο για νὰ γίνη μιὰ δοκιμαστικὴ προβολὴ ὀλοκλήρου τοῦ ἔργου;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ἀπαθέστατα ὁ Κάπρα. Δέν θά με ξαναδῆτε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα... Ὡς τότε θά ἔχω λησμονήσει τὸ φίλμ μου, κι' ἔτσι θά μπορέσω νὰ τὸ δῶ ἀνεπηρέαστα και νὰ διακρίνω τὰ ἐλαττώματά του. Και ἂν δέν μοῦ ἀρέσῃ... θά τὸ ξαναγυρίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή!...

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας και περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παληὲς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ.

Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Ἐλευθεῶνος. 2—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην και τὰς Κυριακάς.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

(Ἀχιλ. Παράσχου)

Τὸν οὐρανὸν ἐκύτταζα μ' ἐκείνη
τὸ γαλανὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ,
Κι' ἐδιάβαζα στ' ἀστέρια στὴ σελήνῃ,
μετὴν ψυχὴν ποιήσεις τ' οὐρανοῦ,

Μιὰ ἀργυρὴ σελίδα κάθε ἀστέρι,
κάθε του φῶς και στίχος φλογερὸς
Ποῦ τοῦ Θεοῦ τὰ ἔγραψε τὸ χέρι
και τραγουδεῖ ὁ ἔρωσ κι' ὁ καιρὸς

Τὰ μάτια της και τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια
σ' ἀκτίνα μιὰ ἐσμίγαν ἱερὴ
Ἐδιναν γῆ και οὐρανὸ, τὰ χέρια
στὴν λάμψι τους ἐκείνην τὴν υγρῆ...

Ἐφίλησα τ' ἀστέρια στὴ ματιὰ της,
στὴ λάμψι της τ' Ἀπρίλη τὴν αὐγῇ,
Κ' ἦπια ζωὴ εἰς ἕνα φίλημά της
κ' ἦπια δροσιὰ στοῦ ἡλίου τὴν πηνή!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

(Κ. Μάνου)

Πέφτουν τὰ φύλλα κίτρινα, πέφτουνε μαραμμένα,
Τὰ δένδρα μένουν ἔρημα, ξερὰ και γυμνωμένα,
Και τῆς φτωχῆς μου τῆς καρδιάς τὰ φύλλα κιτρινίζουν,
και σὰν τὰ φύλλα τὰ ξερὰ στὸν ἄνεμο σκορπίζουν.

Τὰ δένδρα ξεγυμνώνονται, μὰ δέν θ' ἀργῆσ' ἡ ὥρα
Νὰ τοὺς χάρισ' ἡ ἀνοιξις τὰ πράσινά τους δῶρα,
Ἄλλὰ ἡ δόλια μου ἡ καρδιά ποτὲ πειὰ δέν θ' ἀνθήσῃ,
Τραγουδοῖ ἀγάπης τρυφερὸ νὰ ξανατραγουδήσῃ.

Μ' ἐπρόδωσες και σ' ἀγαπῶ, μ' ἐπρόδωσες και κλαίω,
Μ' ἐπρόδωσες και σ' ἐρωτῶ: Κυρά μου, τί σοῦ φταίω;
Ἄπονη, πὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς ὅλα νὰ τὰ ξεχάσω,
Στὰ πόδια σου γονατιστὸς τὰ χρόνια νὰ περάσω.

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Τίμ. Μωρχιτίνῃ)

Δέν στῶλεγα; Ξεψύχησε ἀπ' τὴν πληγὴ ἡ καρδιά μου
Και πεθαμένη κι' ἀψυχη μετὸ κορμί μου μένει,
Μέσα στὰ στήθη μου νεκρὴ κι' ἀταφῇ σιωπαίνει...
Λυπήσου τὴν, θεά μου,
Ποῦ ὕπνο δέν θά νοιώσῃ.

Και θάψῃ στὴν ἀγκάλῃ σου τὴν δόλια πεθαμένη,
Θάψ' τὴν βαθειὰ και σκέπασ' τὴν βαθειὰ. Δέν εἶνε κρῖμα,
Γιατὶ σὲ τέτοιο λείψανο τέτοιο ταιριάζει μνήμα!

Κι' ἄς εἶν' καταραμένη,
Ποτὲ της νὰ μὴ λυώσῃ!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Κ. Μάνου)

Ἄχ, ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς τοῦ χρόνου πόσο μοιάζει!
Μετὴν γλυκειὰ τὴν Ἄνοιξις κι' ἐκείνη γλυκοσκοῦζει,
Χιλιόχαρη κι' ὀλόδροση και μωσομουρισμένη
Ἐχει κι' ἀγκάθια πού και πού σὰ λεμονιὰ ἀνθισμένα.

Ἐπέρασεν ἡ Ἄνοιξις. Τὸ Καλοκαῖρι φθάνει,
Τῆς ἀνοιξις τὰ λούλουδα ὁ ἥλιος θά μαράνη.
Και τῆς ἀγάπης ἡ χαρὲς, τὰ γέλια, τὰ τραγουδία
Ἄπ' τὸν καῦμό θά μαραθοῦν σὰν ἀνοιξις λουλούδια.

Φθινόπωρο. Μαύρη νυχτιά. Συνεφιασμένη μέρα,
Πέφτουν, σκορποῦν ὀλόχρωμα τὰ φύλλα στὸν ἀγέρα
Και τῆς ἀγάπης πέφτουνε τὰ φύλλα μαραμμένα,
Τόσες ἐλπίδες ψεύτικες κι' ὄνειρα χαμένα.

Νά! κι' ὁ Χειμῶνας. Ἀπαλὸ και κάτασπρο τὸ χιόνι.
Σκεπάζει κάμπους και βουνὰ, τὴ γῆ μας σαβανώνει,
Και ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς, ἀγάπη πεθαμένη
Στὸ κρῦο χιόνι βρίσκεται βαθειὰ, βαθειὰ θαμμένη.